

Мисливство

- Мисливство в Україні мало давні й міцні традиції.
- Насамперед влаштовували полювання на тих хижих звірів (вовків, диких кабанів, лисиць), які завдавали серйозної шкоди посівам, худобі, свійській птиці, а ще, крім того, для поповнення харчових припасів.

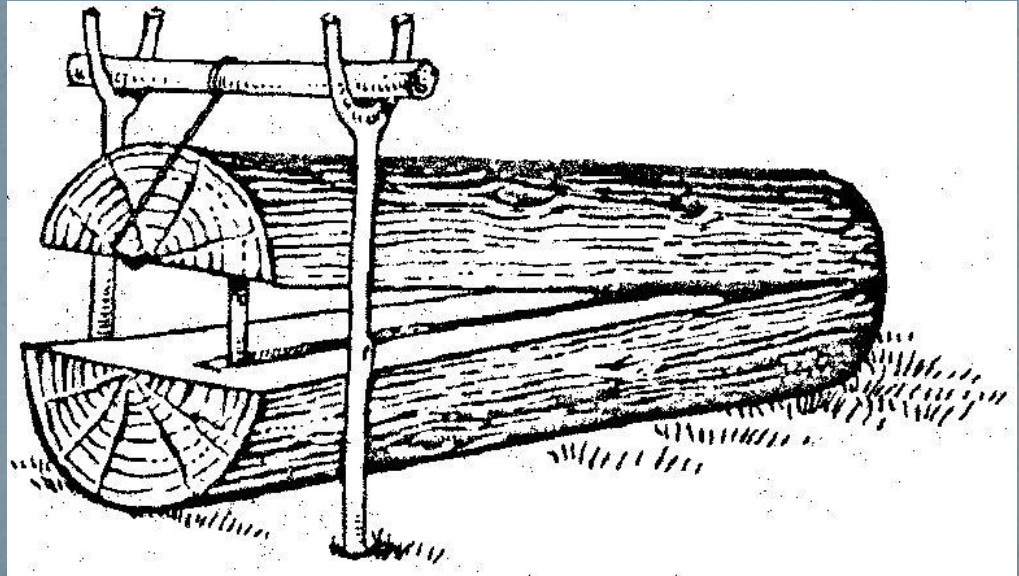
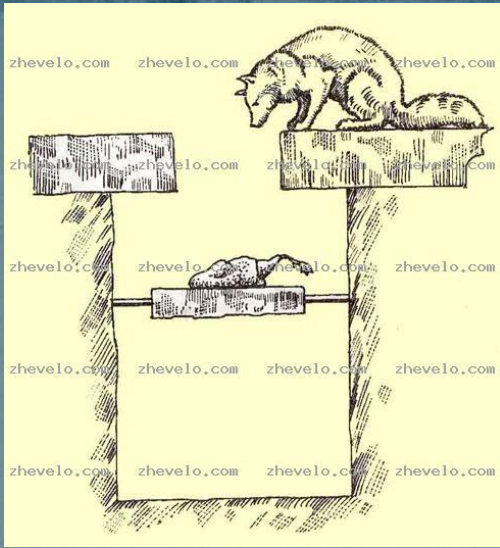
● Полювання було колективним й індивідуальним. Перше організовували за бажанням землевласників, власників, сусідніх поміщицьких маєтків чи міських урядовців. До великих ловів готувалися завчасно: лісники попередньо висліджували місця перебування звірів, добирали людей для полохання та вигону дичини. Таке полювання, яке тривало інколи кілька днів і було одночасно розвагою для його учасників, відзначалося багатолюдністю, гамором і досить часто створювало для селян багато незручностей, завдавало іноді великої шкоди.

-
- Індивідуальне полювання селян відбувалося потай, було обмежене в часі — то ж вимагало більшої спостережливості, кмітливості, врешті, великого досвіду. Характер полювання залежав насамперед від виду дичини. Як уже зазначалося, на деяких звірів (оленів, серн, ведмедів і рисів) селяни взагалі не мали права полювати. І якщо ведмедів та рисів зрідка все ж полювали на замовлення, то оленів і серн — майже ніколи, оскільки до них в народі ставились своєрідно. «Олень — князь бору», «Гіршого гріха нема, як ловити на сільце серну», — такі думки не раз висловлювали селяни.

- Найпростішим способом ловів на вовків чи диких кабанів були ями-пастки («сліпі ями», «западниці»). У місцях, де вони мігрували, у глибоку яму із замаскованою галуззям накривкою клали приманку, на яку йшов звір.
- На лисиць плели з пруття ліщини довгий кіш (довжиною до 2 м). Коли лисиця потрапляла до середини, то обов'язково зачіпала шнурок, сполучений з накривкою, і вхід закривався. Подекуди лисиць, борсуків і куниць просто викурювали з нір.
- У другій половині ХІХ ст., крім дерев'яних пасток, застосовували і більш надійні в експлуатації різноманітні металеві капкани, сильця з грубшого дроту або з кінського волосіння.

-
- Були свої повір'я і щодо поведінки на полюванні. Наприклад, виходити на перші лови слід було так, щоб піхто ні в хаті, ні в селі не бачив, бо інакше не щаститиме упродовж **мисливського сезону**. У Карпатах і на Поліссі ДО кінця ХІХ ст. побутували різні приповідки, магічні дії, якими супроводжувалися вихід на полювання, розкладання пасток тощо. Цікавими є колоритні, багаті на фантазію **мисливські розповіді**. У них сконцентовано народне розуміння природи, зв'язку усього живого, що є важливим для виявлення морально-етичних засад української культури.